

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Képek alatti ének

Vékás Péter fotográfusnak

Első kép

Mindegy, Zrínyi kiált, te vagy én,
és mindegy, kinek szíve jajgat:
„Az emberfaj sárkányfog-vetemény.”

S ki zokogta át az óceánt,
mit tovább mi sírunk a mából,
mert mireánk is Magyarország
„Néz, mint Krisztus a keresztfáról”.

Második kép

Kéz ütött kenyérért nyúló
kezemre,
s láttam magunkat kitakart
temetőkből,

álomba szakadt szemhéjam,
szemem fázott,

Európa beton főterén
álltam,
bömbölt szabadon bika-állam –

Csillag ahány könnyembe gyűlt,
patakzó könnyembe kövült.
Énekeltem álomban.

Harmadik kép

Nincsen dézsmáló kedvem,
holnapom kell fizetnem,
időm számolva töltöm,
jelenem növekvő kölcsön.

Negyedik kép

Imádkozz és hallgass,
jobb meg sem születni
ilyenkor a dalnak –
nem énekel senki,
nem énekel senki.

Imádkozz és hallgass,
jobb meg sem születni
ilyenkor a dalnak –
bármit kifecsegni,
bármit kifecsegni.

Ötödik kép – tenger

Mennydörög
Megnyitja márvány termeit
Ragyog elsötétül
Beomlik

Megszöktem
mikor hogyan
?

Mesék hőse botra
tekintetemre támaszkodom
:Kiköpi

ami halott már nemtelen
Dörög
dörög
Építi magát megint.

Hatodik kép

Tavaszt álmodok, igazít,
veszteglő sorsomnak jó szelet,
ami földemig igazít,
szerelemmel tölti ingemet.

Hulláma, hittem, haza visz.
 Dideregtető öblök, telek –
 Mi fűti szívemet ma is?

Fáradt bordám vajon bírja-e?

Hetedik kép

Szíves asszonyért nyargaló,
 jaj, bennem esett el a ló.
 Bírom szívem, lovam, szerelmem,
 jaj bennem esett le a hó.
 Aj törött karú akarat,
 csitári hegyek alatt.

Nyolcadik kép

Szeplőtelen árnyékoltál
 Bűneidben fényes voltál
 Bölcsőm titka maradjon
 Törvényt hűség fakasszon
 Ajtóm ablakom is nyitom
 Szellő suhan szír kárpiton
 Tavaszodból mi hasznom
 Gyümölcsöltő Boldogasszony

Kilencedik kép

Teszem, mit eddig tettem,
 sebet nyitok a sebben,
 csontommal fölkarózva
 pompázom, mint a rózsa,
 talán Krisztus se szebben.
 Sebet nyitok a sebben,
 pompázom, mint a rózsa.

Tizedik kép

Nem dőlt el még semmi.
 Nekem bajt viselni
 elég a bizonyosság.

Tizenegyedik kép

Elernyedésben
felbomlásban
ölelkezhetnék
Ölelhetnék
visszámúlva gyermekségemig
s fájhatna illeszkedésem hozzád
ahogy egykor emberősnek
a hasadás
Lepattintott kövecske
tőled messzi súgtam
szóig
már csöndig hangol tudatom

Tizenkettedik kép

Soha sietősen –
maradjak bár sokszor egymagam,
legyek egyidőben,
emlékezek mindre, ami van.

Tizenharmadik kép

Felfűtve minden atom.
Örömet nem kutatom,
bánatodat nem kutatom.

Nincs tere az időnek,
nincs tere már az időnek.
Fémszemgolyó a Nap:
őrizőnk lett.

Szűk folyosón, vonaton,
tízezerév-éltvonalon,
ugyanazon a vonalon –

Tizennegyedik kép

A lét hiába kottázza be velünk az időt,
 eleven hangjegyeket,
 bartóki mély szögeket
 dallamtalan egyszínbe ver.
 Zúg csapatos dongósírásunk,
 mulatásunk,
 magányunk.

Tizenötödik kép

Becsukódik hallásom
 Bennem raboskodik a zúgás
 Imádkozik az éj
 Galaxis olvasóján

Add meg mindennapi kenyerünk
 Add meg mindennapi szerelmünk
 Feljönnek mind a csillagok
 Üvöltve fogy a Hold

Tizenhatodik kép

Hazatartó vadlúdcsapat
 sivatagi szűk ég alatt –

Horizontba szorult óra,
 ferdén kelő Napunk volna –

Köves földön zömök kereszt,
 Krisztussal legyökerezett –

Szökik hozzá, közeledik,
 Van Gogh bakancsából egyik.

SZÖLLŐSI ZOLTÁN (1945) Budapesten élő költő. Utóbbi kötete: *Angyal lépked föld felett* (2004).